

ЯК ЗАЙ-ЧИК КАЗ-КУ ШУ-КАВ

Бі-жить лі-сом Зай-чик. Скік-скок! Скік-скок! Ба-чить: ó-біч сте-жі-ни з-під су-хо-го то-ріш-ньо-го ліс-тя віс-тро-мив но-сика Ї-жа-чо́к.

— Дóб-рий день, прі-я-те-лю! — при-ві-тав-ся Зай-чик. — Шу-ка-ю до-ро-гу до каз-ки. Бу-ва́, не зна-єш, як ме-ні ї-ї знай-ті?

— Не зна-ю! — від-ка-зав Ї-жа-чо́к. — Спрó-буй-мо ра-зом шу-ка-ти.

— Ав-же́ж! — зра-дів сі-ре́нь-кий.

І-дуть во-ні, і-дуть... На-зус-тріч ру-де
Ли-се-нят-ко бі-жить.

— Ку-ді по-спі-ша-є-те? — пи-та-є.

— Ка́з-ку шу-ка-є-мо! — оз-ва-ли-ся
дру́-зі. — По-ка-жі до-ро́-гу. Ка́-жуть, ти
спри́т-не та кмі-тли́-ве. Тож ба-га́-то зна́-
єш.

— Та ні, — мо́-ви-ло Ли-се-нят-ко, — от
як-ра́з, де ка́з-ку шу-ка-ти, я і не зна́-ю.
Тре́-ба Со-вú за-пи-та́-ти, во-на́ му́д-ра.
Хо-ді-мо до не́-ї!